

Glasnik

Srijedom

Online povremenik za javna pitanja

Izlazi povremeno

Zagreb, 11. veljače 2009.

Izvanredna naklada

*urednica: Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
grafički urednik: Hrvoje Mirković, news informatičar*

Dr. sc. Ilija Barjašić

1

Naklada:
27.000 primjeraka

ŽIVOT

Herceg-Bosni

Musa Ćazim Ćatić

Vatani sevmejen adžeb ne sever!?

Herceg-Bosno, majko moja mila,
Sliko raja, slavo srca mog!
Ponizno se moja klanja vila
Pred podnožjem veličanstva Tvog.

I u žaru beskrajne ljubavi
Pjesmom svaki cjeliva ti kraj,
Tvome polju, kršu i dubravi
Nuđajući topli zagrljaj.

O, Tvoje je ponosito stijenje:
U njemu se živi krije plam,
Ono naše sveto je znamenje,
Ono naše ljubavi je hram!

Na njemu nam slavna prošlost sniva:
Cilik puške i handžara zvek;
Al vilinsko još se kolo vije
Uz narodne naše pjesme jek.

S tvoje grude svaka mila travka
Priča Tvoga veličanstva sjaj:
Krvlju svojih junačkih sinova
Ti si svaki natopila kraj.

Sveta mi je povjesnica Tvoja,
Ko i Tvoga plavog neba krug;
O ljubim Te, domovino moja,
Ljubim Tvoju livadu i lug!

ZAŠTO?

Znao sam prošetati s naručiteljima svojim uslugama, hrvatskim tajkunima, u punom zamahu pretvorbe i privatizacije. Ponekad su, inače uobičajeno „zakopčani“ u svoje tajne namisli, otvarali dušu. Nije ih mučila metodologija osvajanja sve novih i novih poduzeća, do u beskraj, nisu nalazili prepreka u nužnim, obostrano, svazama s političkim vrhom, nije ih grizla savjest zbog otpuštanja radnika, ... Nu, ipak, u tom sveopćem zadovoljstvu i blaženom spokojstvu svemoći koji ih je posve obuzeo, nešto im je smetalo, pače plašilo ih je.

„Samo da nas ne prepoznaju“, običavali su tako - samo ponekad - reći.

Upravo je to, ta kratka i jednostavna rečenica, govorila sve o njihovu paklenom projektu. To je onaj temeljni kamen temeljne pljačke i otimanja temeljne nacionalne materijalne imovine hrvatskog naroda, Hrvata. I baš zato, nikad nije kasno, treba otkriti, prepoznati, sve one koji su gradili tu nepoštenu i zlu cestu prema - paklu. Zajedno s njihovim opakim djelom. Bit će nam tada lakše, a možda nešto i spasimo!

S tom nakanom, s tom svrhom izdajemo „Glasnik“, a sada i „Glasnik Srijedom“. Neka, barem zasad, ne spavaju mirno. Mogli bi se uostalom i prehladiti, ako ih odgrnemo. Za početak bit će dovoljno.

* * *

Tužno se uvijek osjećamo kad „za kasnije“ odložimo neki zanimljiv, ali preopsežan prilog. Što se može, nismo u stanju ugurati ga u časopis, ali se stalno, iznova i iznova, nadamo kako će se već pružiti prilika. Međutim, do nje nikako. Štoviše, prilike se pogoršavaju. Dolaze novi i novi radovi, a mjesta ni za stare nema.

Isto se osjećamo kad ne uspijevamo na jednom mjestu sabrati sve ono što naši suradnici napišu

o jednoj temi. Raspe se to, u pravilu, po nekoliko brojeva, a zgodno bi bilo sve to pročitati zaredom, odjednom.

Ili kad se netko raspiše, recimo poput Vjekoslava Škreblina, te ispiše podlistak u 250 nastava-ka, ali negdje drugdje, iako isto u našem „dvorištu“. Na internetskom portalu, na primjer, www.hrvatskauljudba.hr.

Mnoge od tih briga trebao bi nam otkloniti „Glasnik Srijedom“.

* * *

Za prvi broj „Glasnika Srijedom“ odabran je tekst zadrana dr. sc. Ilije Barjašića: „ŽIVOT“. Izvanredan i poticajan.

Iz više razloga.

Dr. sc. Ilija Barjašić predsjednik je istoimenog Pokreta za preporod hrvatskog duha i poticanje nataliteta u Hrvatskoj. Dovoljan razlog, ali ne i jedini.

Auktor je i praktična osoba. Umije provesti ono što naumi. Osobito kad se radi o životno važnim pitanjima. Za Hrvate.

Konačno, dr. sc. Ilija Barjašić znao je i odležati u Titovim tamnicama boreći se za svoje ideale, plemenita čovjeka i ukorijenjenog kršćanina, rimokatolika.

Ovaj broj „Glasnika Srijedom“ urednica je popratila s dvije pjesme uvijek nam dragog i nadasve vrlo hrvatskog pjesnika Muse Ćazima Ćatića. Zar i manje međusobnog ubijanja braće ne pridonosi jačanju zajedničkog nam hrvatskog stabla?

Pa, u slast Vam bilo!

T. Drugun

HRVATSKA KNJIŽARA
knjizara.hrvatskauljudba.hr
 preporučuje Vam upravo izašlu iz tiska knjigu

Saše Radovića:
TKO JE JAMIO, JAMIO!
 Cijena 30,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Vesna Škurla Ilijić: GRLICA, str. 113, Naklada St. Kugli, Zagreb	35,00 kuna
E. M. Forster: HOWARDS END, str. 319, Penguin Modern Classicc, 1965. godina	35,00 kuna
Emile Zola: TRBUH PARIZA, str. 333, Zabavna biblioteka MH, 1960. godine	40,00 kuna
John le Carre: SMILEYJEVI LJUDI, str. 391, 1981. godina	45,00 kuna
Jackie Collins: HOLIVUDSKE SUPRUGE 1-2, str. I+II=653, 1985. godina	60,00 kuna

ŽIVOT

**POKRET ZA PREPOROD HRVATSKOG DUHA
I POTICANJE NATALITETA U HRVATSKOJ**

ŽIVOT

POKRET ZA PREPOROD HRVATSKOG DUHA I POTICAJ NATALITETA U HRVATSKOJ

dr. sc. Ilija Barjašić

I. UVOD

Sadržaj ove knjige osvjetljava razloge osnivanja Pokreta za preporod hrvatskog duha i poticaj nataliteta u Hrvatskoj, sugerira da se Hrvati svojim angažiranjem uključe za obnovu hrvatskog duha.

Kao novi da bi pomoću misli, riječi i djela zajednički djelovali bolje za skladan život kakav priliči čovjeku kao razumnu biću.

Dakle, po djelima se čovjek poznaje i pokazuje koliko je kao duhovno biće koristio mogućnosti koje su na raspolaganju zbog života i zadovoljstva, tj. u pravcu beskonačnog života.

II. RAZLOG OSNIVANJA POKRETA ZA PREPOROD HRVATSKOG DUHA I POTICANJE NATALITETA U HRVATSKOJ - ŽIVOT

I nakon 17 godina hrvatske samostalnosti, društvene institucije nerazmjerno su malo učinile u pozitivnom pravcu za život u Hrvatskoj. Čovjek svoju kvalitetu pokazuje vremenskom racionalnošću, potom i odgovornošću prema budućnosti tj. Životu. Očito u Hrvatskoj, stručno angažiranje je zapostavljeno, jer odgovornost je proporcionalna spoznaji, koliko spoznaje toliko se čovjek angažira za dobro. U pomanjkanju ideja čovjek se zaustavlja na prošlosti, jer nema rješenja za budućnost. Takvi sve pokušavaju riješiti pomoću straha - oruđa zla, iz čega se rađa beznađe, koje ruši samopouzdanje čovjeka.

Ako uzmemo prirast Hrvata kao mjerilo zadovoljstva, što je za zdrave zajednice stvarni pokazatelj, onda je u Hrvatskoj stanje alarmantno;

gubi se vitalnost, a što je odraz stanja hrvatskog duha u ovom trenutku. Dakle, potreban je novi poticaj hrvatskom duhu koji pokazuje umor nakon svih okupatora - eksploatatora hrvatskog naroda.

Pokret će poticati na samokritičnost i na rad, kako bismo Hrvatima vratili samopouzdanje koje je poljuljano pod raznim pritiscima.

Hrvati se trebaju okrenuti radu jer imaju što raditi, svoja neobrađena polja, zaustavljenu hrvatsku tvorničku proizvodnju i hrvatsko more koje je nedovoljno iskorišteno, i tako da pomoću reda i rada postanemo uzornija zajednica.

To što se damo varati kroz stoljeća, kritiziranje će nam malo pomoći, jer nagrade koje smo dobili u ovom trenutku adekvatne su našem radu, realno - prema zaslugi.

Pokret za preporod hrvatskog duha i poticanje nataliteta u Hrvatskoj - Život poticat će Hrvate na migraciju, a ne na emigraciju, jer raseljeni narod u biti je izgubljeni narod.

Treba shvatiti da smo se s razlogom našli u ovoj situaciji, a iz navedenog evo razloga zašto smo osnovali ovaj Pokret.

Pozivamo sve Hrvate s hrvatskih prostora, kao i one u inozemstvu, na suradnju u pravcu dobra, tj. života.

Kako je svaki čovjek specifičan, tako je isto svaki narod specifičan pa razlozi te specifičnosti zahtijevaju adekvatno angažiranje.

Pokret će djelovati pomoću svojih podružnica na cijelom hrvatskom teritoriju.

S razlogom planiramo sagraditi centar baš u Zadru, koji će svojim estetskim izgledom simbolizirati preporod hrvatskog duha.

III. IZVARANI HRVATI

Izvarani Hrvati „čovjeku“ ne vjeruju, a što se odražava na odnose među Hrvatima, a rezultira slabljenjem snage i ljubavi.

Nisu svjesni ponašanja kada ih se potiče na angažiranje za opće, za individualno dobro. Što to znači? Skeptični su i kada su u pitanju vođe ili inicijatori zdravih međuljudskih odnosa koji potiču više čovjeka na angažman. To su okupatori eksploatatori i htjeli da Hrvatima poljuljaju vjeru kao osnovu za zdrave odnose s drugim čovjekom, znajući da će ga tako lakše otupljivati i gurati u beznađe pa da se hvata za slamku... Mjesto da rade da do toga ne dođe, hvataju se za slamku.

Nakon stoljetne porobljenosti i ponovno samostalnosti od prije 17 godina Hrvati i dalje uglavnom tako misle i žive, jer ih gruba stvarnost za sebe kao podanike tako najbolje regrutira i danas. Što to zapravo znači? Da Hrvat Hrvatima ne vjeruje ili samo nešto više vjeruje nego što je vjerovao Austrijancu kao okupatoru, Mlečanima, Mađarima ili Srbima. Hrvati su se tako navikli, ali u ime dobra i života Hrvati se trebaju naviknuti vjerovati i stvarati zdrave odnose, tako odbaciti beznađe biti slobodni i zadovoljni što priliči čovjeku. Izgubiti

vjeru prema čovjeku u konačnom životu znači izgubiti vjeru na putu prema beskonačnom - ravno je paklu koji se može zaobići preporodom duha, po želji htjeti postati feniks. Biti ubuduće više ambiciozan i težiti postati uzorom čovjeku na zemlji što je po spoznaji glavni razlog života. Dakle, priznajmo što jest i dalje budimo svjesni da nas konkretno treba u Hrvatskoj poticati na angažman - dakle spasit će nas spoznaja po vjeri. Okrenimo stranice epoha prošlosti, a ubuduće naročito predstavnici Hrvata trebaju uzorno djelovati, mjesto zavaravati Hrvate, ili pomoću straha kontrolirati one koji se ističu po spoznaji ili još gore obezglaviti ih kako se to za vrijeme okupacija činilo kroz stoljeća u Hrvatskoj. U buduću svi potoci u ime općeg i života u Hrvatskoj bi se trebali slijevati u istu rijeku svjesni da imamo bistre i bistrije potoke. . . Garancija da na mjesta koja pripadaju mudracima neće zaposjesti pojedinci koji ne mogu biti odgovorni. Pravilo je da biografija odražava gene što znači sudbina pojedinca ili trag koji on ostavlja za vidjeti.

Hrvati bi trebali biti samokritičniji i ambiciozniji počev od misli, riječi i djela, te kao uzorni poticali bi čovjeka na veću spoznaju. Cilj nam je pokazati kako počev od vjere u čovjeka, čovjek tek može po spoznaji biti slobodan tj. autonoman. Hrvatske institucije se trebaju transformirati tako da više ne budu svrha samo pojedincima na vlasti koji bi držali sve ostale u agoniji. Institucije trebaju ubuduće bdjeti nad Hrvatima kao garancija za poticanje reda, discipline i rada. Da potiču na međusobno povjerenje, život i navike u ime dobra. Nije više izjavom pokriće, da je predsjednik takav kakav je njegov narod, kojom se opravdava sve, već pretpostavimo predsjednika mudraca koji će rušiti beznađe idejama za budućnost, za život, za čovjeka; koji će navikavati i tako unaprjeđivati svoju zajednicu pomoću reda, discipline i rada, a ne nagradama bez rada nagrađivati pojedince zbog sebe - nagrade nužno slijede nakon djela kao odraz kretanja, života i dobra. Znači, odgovornost za one koji upravljaju

ubuduće može biti samo proporcionalna spoznaji, mjerilo po dužnosti odgovornost, a ne po lukavštini prevare. Opasni su oni koji olako uzimaju predsjedničke dužnosti!!!

IV. ZAŠTO HRVATI IMAJU AVERZIJU PREMA POLITIČKOM ANGAŽIRANJU

I sam pojam politika toliko je okupator i eksploator Hrvata tendenciozno tumačio - što je djelima potvrđivao, tj. provodio u praksi tako da se porobljeni Hrvat na takvo poimanje i takvu politiku navikne.

Zato Hrvat pod pojmom politika na terenu nije konkretno doživljavao kako bi baviti se politikom značilo brinuti se za vlastitu zajednicu - radeći što najbolje zna i može radi zadovoljstva u životu.

Po rezultatima na terenu i tendenciji okupatora, pojam politika za Hrvate je odgovarao karakteru i dostojanstvu kurve, iza njihova upravljanja ostajalo je sve devastirano. Takvu „brižnost“ političara Hrvati nisu prihvaćali, pa su politiku nazivali kurvom kao i Hrvate koji su se bavili „politikom“ kao produžene ruke okupatora.

Stoljećima je takvo političko djelovanje bilo aktualno u Hrvatskoj. Politika, kao briga za opće dobro nije se provodila. Ako bi tko tako nešto pokušao u Hrvatskoj plaćao je glavom.

Ni dan danas na terenu u Hrvatskoj se ne primjećuje da su se politika i političari bitno izmijenili. Dok se rasprodaju hrvatska dobra eksploatoru (suvremeni stil okupacije), iz osobnih interesa izrazitije Hrvate se potiskuje iz politike, progoni, kažnjava i zatvara po Veneciji, Beču i Haagu.

Hrvati se ne prihvaćaju politike! Zašto?

U podsvijesti im je prošlost kao i politika kojom su se bavili okupatori na Hrvatskim prostorima, a današnja politika i političari u Hrvatskoj asociiraju ih na prošlost.

Eto zašto se Hrvati ne bave politikom! Međutim, to ih danas ne oslobađa odgovornosti - bez

obzira na iskustva iz prošlosti, dužni su i moraju se angažirati u politici.

Kada se prevede grčka riječ politika, na hrvatskom znači briga za grad (državicu), za opće dobro na način da svaki pojedinac radi u svojoj zajednici ono što najbolje zna.

Dakle, za Hrvata više nema opravdanja kada kaže i danas kako politika nije za njega. To bi značilo da potvrđuje riječima i djelima kako nije za njega da bude gospodar na vlastitom ognjištu - već da je mjesto gospodara i dalje rezervirano za neke okupatore. . . .

Okupator doslovce i misli kako za okupirane, tj. porobljene i nije politika. Već smo pojasnili kako i zašto je Hrvat naviknut na averziju, apolitičnost, tj. da se permanentno ne angažira - što se i danas negativno odražava u Hrvatskoj. . . . Znaju tendenciozni instituti i „znanstvenici“ da se čovjek formira . . . navikava po tradiciji, da se tradicije teško odriče - isto tako kao što i nove vrijednosti teško prihvaća, ali i da je najveća vrlina i mana čovjeka što ga se može naviknuti kako na dobro tako i na zlo.

Smisao ovog promišljanja je da se moramo učiti i navikavati - pomoću reda - u pravcu života, zbog dostojanstva - sami upravljati na vlastitom ognjištu, što je u skladu s iskonom i životom - jer nikakav uljez ne treba i ne može bolje, a kojemu se nesvjesno prepušta uloga gospodara - a protiv vlastita života.

Čovjek samo po uvjetima na Zemlji, koje mora čuvati i unaprjeđivati, krči vlastiti put za beskonačni život.

Ukoliko Hrvat u Hrvatskoj nije odgovoran to znači da je izgubio osjećaj za vrijednosti i veliki je grješnik, a što je odraz neodgovornosti prema samom sebi.

I zato je Hrvat kao čovjek grubo podijeljen i raskomadani između „pastira“ i „cara“, tako da su dušu uzeli „pastiri“, a tijelo „car“. Usitnjen po potrebi takvom Hrvatu dovoljne su mrvice, a zna se da kao takav za mrvice najbolje sluša (zatupljen i zaokupljen golom egzistencijom), nema vremena ni snage djelovati za život

dostojan čovjeka.

Ovako se čovjeka ne ističe niti ga se potiče na dobro - već ga se priprema i procjenjuje zbog egoističkih interesa. . . Pomoću silne demagogije uzeta mu je duša i tijelo pa kao takav nije adekvatan za politiku - za gospodarenje.

Tendencija je i dalje da se čovjeka svede na kvalitetu ovce kojoj se tumači u alegorijama adekvatno koliko je izluđen. Bizantski političari za ovce nemaju velikih planova - osim planova da služe zbog gole egzistencije na razini životinje.

Eksploatirane se nikada ne potiče na samokritičnost i samoinicijativu, na angažiranje - što se vidi na terenu bilo da je riječ o „pastirima“ ili „caru“. Radije se „pastiri“ i „car“ druže u udrugama „lavova“ i „zmajeva“ tj. takvih životinja - koje su fizički jače od ovce. Nomen est omen.

Razbijanjem čovjeka na dva dijela na koji su se okomili tuzemni i inozemni grabežljivci - pod izlikom brižništva - iza sebe ostavljaju silnu pustoš u Hrvatskoj.

Čovjek je dio apsolutne kvalitete - po zemaljskim uvjetima jest čovjek, tj. „niže“, a po duši „više“ - kako na nebu tako i na zemlji. Dakle, čovjek je dio apsolutne vrijednosti.

Stoga ne može netko čovjeku određivati mjeru ako se kosi s dobrom i životom - Bogom.

Zato se Hrvat treba angažirati u ime života i organizirati za uvjete, jer je čovjek po nečijoj tendenciji degradirao u ovcu. Kao takav ima i tako stvorene uvjete, u kojima ovca ne može spoznati jer je prihvatila nečiju tendenciju na koju se navikla pa sebi ustvari potvrđuje pastira - eksploatator ne dopušta da za ovcu treba međuljudsko poticanje i uvažavanje, samoinicijativa.

Zajednički do uspjeha, za uspjeh je potrebno mi skupa - a ne tendenciozno egoistički ja - jer egoisti devastiraju volju i plemenito ponašanje. Zapravo, egoist je primitivac koji se boji dužnosti koje uzdižu do viših ciljeva spoznaje, po kojoj se ide dalje i bolje. Samopouzdanje jača volju - što nam pomaže pri ostvarivanju

ciljeva, tu je čovjek da tvori velika djela i tako sebe potvrđuje bilo da je riječ o znanosti, sportu, ekonomiji...

Tu u Hrvatskoj je za Hrvata, koji može i mora brže samoinicijativom, po sudbini rezervirano mjesto na i za vlastito ognjište, gdje svaka nova generacija treba biti nadgradnja po duhu, više i dalje u beskonačno.

Iz navedenog čovjek je po vlastitoj volji razapet - a šansu ima po zaslugi kada se spašava od tendencioznog podvajanja i izdvajanja za odstrel - od strane grabežljivaca . . . Ali patnje, u čemu Hrvati obiluju, i pouke potiču kako pobjeđivati zlo .

Hrvatima je patnja odraz onog jučer. . . a ova spoznaja - po volji - stvorit će uvjete i ne postoji valjan razlog da bi netko ometao zadovoljstvo kao smisao življenja.

Ideja je tu i u funkciji kada se živi uredno, a bez raznih tuzemnih i inozemnih torbara koji destabiliziraju Hrvatsku - za nečije interese, što pokazuju nametnuti ratovi svako toliko na hrvatskim prostorima - a što je poticalo po okupatorima na raseljavanje, pa smo jedan od najraseljenijih naroda na Zemlji.

Danas mortalitet je veći od nataliteta u Hrvatskoj, što također govori samo za sebe. Svi navedeni razlozi bi nas trebali potaknuti na samoinicijativu i inicijativu, jer i nemamo, vremena za drugačije ponašanje. Krajnje je vrijeme da se otpočnemo baviti politikom, znajući da porobljeni i eksploatirani narodi nisu gospodari na vlastitom ognjištu.

Poznato je da danas okupatori imaju suvremena oružja nekada neprepoznatljiva - ali opasna i da uvijek dolaze zbog vlastitih interesa. Spasit će nas samokritičnost i angažiranje, a u hrvatskim pokrajinama neka vlada mudrost kojom će biti više života i međusobnog natjecanja.

Koliko svojim redom skupimo snage toliko je pravedno - što je odraz angažiranja.

V. BIRAČIMA! NEPOSREDNO PRIJE PARLAMENTARNIH IZBORA U HRVATSKOJ 2007.

Politička stranka kao odraz interesne grupe pojedinaca . . .

INTERESI za moralne vrijednosti i (ili samo) materijalne koristi

Duhovne vrijednosti, prije svega, osnovni su uvjet za čovjeka, svojstva duše i razuma, temelj životu. Dakle, radeći čovjek ima koristi koliko zasluži i treba - drugo je sve višak, neugoda, težina koja opterećuje, privid, carstvo grube materije. Zapravo, čovjek je tako stvoren u zemaljskim uvjetima i odnosima od iskona, utoliko materijalne koristi pripadaju tjelesnoj tj. materijalnoj razini, po redu drugoj. Inverzijom lukavštine - što je odlika životinje, s mudročću - što je odlika čovjeka, urušava se duševni život čovjeka. Životinjska lukavština je za golu egzistenciju, istoj je u osjetilnoj razini odlika i oruđe.

Dok čovjeka kao razumno biće krase mudrost, po duhovnoj snazi postaje i opstaje, životinju u njezinoj osjetilnoj razini vodi lukavstvo, što je životinji kao živom biću za golu egzistenciju dovoljno.

Dakle, mudrost je svojstvo razuma, duhovna sfera, dok je lukavstvo svojstvo osjetilne životinje, puka materijalna sfera, a što čovjek treba stalno imati na umu. Čovjek po redu od iskona treba razumom sebe zastupati ili ga nema, što se na zemlji kroz vrijeme stalno potvrđuje. Kada čovjek po volji odluči živjeti

sudbinu životinje po osjetilnosti i prividu, samo što se koristima osladi propadne, voljno se rukovodeći zastupa ono što nije pa postane ništa. Eto što su za čovjeka materijalne koristi bez moralnih vrijednosti.

Vratimo se čovjeku koji se u momentu opredijeli za svoje propadanje, prateći ga po opredjeljenju ili se opredijelio za lukavstvo ili iz nekih drugih razloga nije odolio lukavstvu drugog čovjeka. U jednom i u drugom slučaju poharalo je lukavstvo i jednog i drugog - kao zajednička slabost pored mudrosti. U svakom slučaju izostala je mudrost čovjeka kao odraz razuma - pravila moralnih vrijednosti. Ako čovjek nije moralan, tj. ne djeluje po etičkim normama - u skladu sa životom, ne zna poticati na samoinicijativu, tj. angažiranje za navikavanje na dobro, naročito je opasan kao vođa. Imajući u vidu da je najveća čovjekova mana kao i vrlina što se može naviknuti da radi kako dobro tako i loše, dakle djelovanjem se navikava i stiče iskustvo na koje se nadovezuje dalje. Tako će samokritičan Hrvat kronološki kroz vrijeme konstatirati i svjedočiti o sebi, o svojoj zajednici u Hrvatskoj, kao uvjetima življenja. Što se pokazivalo o hrvatskom duhu kao takovom, koliko i kada Hrvatima je bio smisao gola egzistencija, što se na terenu pokazivalo i pokazuje koliko su narušene moralne vrijednosti?

Alarmantno je opadanje nataliteta u Hrvatskoj, što pokazuje realno stanje života u Hrvatskoj, k tome i povećana emigracija što također govori samo za sebe, dakle budnost izostaje.

Prije nego što istaknemo ostale razloge propadanja vrijednosti kod Hrvata, ističemo podneblje Hrvatske gdje Hrvati obitavaju sudbinski. Ako sudbina znači dograđivati sebe, onda Ličanin, Slavonac i dr. trebaju shvatiti da se čovjek sam, baš tu treba dokazati kao što se Švicarac, Austrijanac dokazuju u još grubljim planinama ili Amerikanac u Kaliforniji na svojim oranicama, ukoliko Ličanin poželi biti netko drugi čime po svojoj volji negira samoga sebe, stoga propadne kao Ličanin, dakle tvoreći svoju sudbinu morat će domišljati i angažirati se baš u

Liki; što ne umanjuje krivnju Hrvatima zbog propadanja moralnih vrijednosti na kojima se temeljila hrvatska obitelj. Hrvatska područja po prividu privlače grabežljiva «čovjeka» (lukavu životinju) da zbog vlastite koristi okupira hrvatsku zemlju. Doživljavajući i proživljavajući stvarnost stoljećima Hrvati kao porobljeni narod u takvom okruženju navikom gubili su osjećaj za moralne i ljudske vrijednosti, što može onesvijestiti do propasti ukoliko se čovjek ne sjeti uzroka padu moralnih vrijednosti na hrvatskim ognjištima, a koje su svim okupatorima kroz stoljeća bile prepreka. Iz tog razloga lukavi eksploatatori raznim pisanim programima, šablonama i silom navikavali su Hrvate prema svojoj potrebi, a jasno se vidi kako i zašto su ih navikavali - što i danas čine.

Hrvatima preostaje za spašavanje jedino spoznaja, spoznali su kroz prošlost kako su ih okupatori obezglavljivali, konkretno danas - eksploatatori u Hrvatskoj prisutni su adekvatno spoznaji Hrvata, i utoliko se mogu zaštititi hrvatske moralne vrijednosti koje su garancija života.

Ipak, otkuda toliki nered u hrvatskoj zajednici sada? Da, imamo mi i danas lukavih „Hrvata“ u političkim strankama produženih ruku potencijalnih okupatora, koji eksploatatorima širom otvaraju vrata (svrha sami sebi). Kao što je bilo u prošlosti i danas u Hrvatskoj stranke kao interesne grupe zbog vlasti (isključivo zbog osobne koristi - moći) kao modificirani mag iz sivih zgrada, stvorenom mašinom od poznatih dijelova; 1. birokracije, 2. jednog sloja svećenstva sklona materijalnim koristima kao „moralna“ podrška, 3. pravnik i pravosuđa (sofista) zbog pretvaranja manjih argumenata u veće, 4. propaganda preko sredstava javnog priopćavanja kako to psihologija za mase nalaže. Koriste se razrađenom šablonom za pridobivanje glasova kao i vladanje narodom poslije izbora a sve plati masa, zašto i kome, ali uglavnom protiv sebe. Ukoliko se ne zamjećuje kod osoba interesne grupe za vlast ili na vlasti istinoljubivost, iskrenost, pravednost, solidar-

nost, dostojanstvo i pravilno poimanje slobode a glasovali ste za njih, pogriješili ste prilikom glasovanja na izborima.

Zašto se to ponavlja u Hrvatskoj? Obična čovjeka, naročito u zemljama sličnima Hrvatskoj pomoću modificiranih stranačkih programa, prilagođenih vremenu, programiraju da funkcionira po njihovoj želji za njih, što su radili i faraoni umišljajući da su sami božanstva, naravno bez pokrića.

Željom za materijalnom i drugim moćima puno puta vlastodršci malih država, iz kompleksa kao slabi i mali ne mogu nekog drugog eksploatirati, pa u vlastitoj zajednici - kroz povijest naviknuti po okupatorima, u podsvijesti su im i dalje samo koristi: nesvjesno devastiraju, krađu i uništavaju vrijednosti koje im smetaju. Zaslijepljeno programirani, svojim programima idu do propasti, ne mogu prepoznati zlo preko tih programa, jer nemaju moralnih vrijednosti za orijentaciju, koje su uništili. Eto modernih vladara u Hrvatskoj, kako kopirajući programe stoljetnih eksploatatora djeluju u vlastitoj zajednici.

Zato i do sada stranke i udruge u Hrvatskoj nemaju rezultata jer im programi nisu odraz moralna čovjeka, odraz mudrosti, jer nosioci stranke kao interesne grupe koji pretendiraju na vlast - nemaju vojle da u programima na prvom mjestu budu moralne vrijednosti - a sve ostalo bi po redu bilo poticanje za dobro tj. život. Uglavnom u Hrvatskoj baš stranačke vođe i istaknuti pojedinci pokazuju svu slabost preko interesnih grupa zbog materijalne koristi iz sivih zgrada pokazuju da su sami sebi svrha, što znači da se trebaju podvrći lustraciji. Evo prilike i biračima da se ubuduće vide kao suodgovorni za posrtanje vlastite zajednice, neka se ne zavaravaju mrvicama od kredita kojima su ih zadužili i koje će s unucima sami otplaćivati. Još gore Hrvate žele naviknuti da ne razlikuju bitno od nebitnog, duhovne vrijednosti od materijalne koristi.

Zar djedovi nisu mogli rasprodati vlastita ognjišta na kojima su rođeni unuci . . . sada unuci

okrenuti materijalnim koristima gube ognjišta, o moralnim vrijednostima da i ne govorimo kao garanciji životu.

Dakle po moralnim vrijednostima spasit će Hrvata vjera u čovjeka što je uvjet zdravim međuljudskim odnosima. Čvrstom vjerom u etički sadržaj, može se kontrolirati materijalnu stranu, kanimo se diletanata i njihovih moći govora - koji se koriste lukavstvom, neznanjem naroda i sustavom mlade države. Narod koji želi budućnost za osnovu treba moralne vrijednosti.

U SUSRET BOŽIĆU!

**SVIM HRVATIMA ŽELI SREĆE DA SE
VRATE NA PRAVI PUT**

**KAKO BI MOGLI RAZUMJETI ŽIVOT
I VESELITI SE BOŽIĆU!**

**Pokret za preporod hrvatskog duha
i poticaj nataliteta u Hrvatskoj - ŽIVOT**

VI. HRVATSKI GRB JE SIMBOL HRVATA KROZ POVIJEST

Današnji hrvatski prepravljeni grb uglavnom prezentira hrvatski duh. Za konstatirati je kako je formom od misaone sfere degradirao u osjetilnu. Diverzija se dogodila inverzijom; kada je početno bijelo polje zamijenjeno crvenim na šahovnici od dvadeset i pet polja, od trinaest bijelih i dvanaest crvenih, točno za dvadeset pet suglasnika hrvatskoga jezika. Diverzija se dogodila i u sadržaju, tj. od misli preko riječi do djela točno onda kada se krenulo sa crvenog polja, što je rezultiralo da se na vrh najdomišljajnijeg grba na Zemlji postave životinje koje simboliziraju puku osjetilnost. Od samog iskona uvijek, zbog smisla, počinjalo se s bijeloga polja mislima pomoću glasova (slova) činiti riječ koja bi adekvatno sačinjena djelom pokazala i potvrđivala čovjeka. Kako je po Stvoritelju nastao čovjek tako je i izvorni hrvatski grb simbolično potvrđivao i slavio život. Dakle, izvorni neprepravljeni hrvatski grb bio je

slika i odraz čiste ideje - duha i riječi koja je spajala čovjeka s Apsolutnom idejom - Bogom, samim izvorom čovjeka. Dvadeset pet polja za dvadeset i pet suglasnika hrvatskoga jezika smješteno je na ploči oblika velikog slova U samoglasnika hrvatske abecede, koje je za Hrvate simboliziralo ustajanje, potom kretanje što je za čovjeka život i živjeti. Slovo U Hrvatima je i kao potkova simbol za sreću. A iz kuta ukusa, estetski valovite linije najviše se mile duši čovjeka od kakvih je sačinjeno i slovo U.

To svjedoči da su Hrvati kao narod i kao kršćani adekvatno evoluirali po Novom zavjetu, kao odrazu duha, po mudrosti čovjeka kao odrazu razuma; spoznalo se da se zlo pomoću zla ne uništava već potencira. Isus Novim zavjetom ističe čovjeka kao razumno biće koje praštajući drugom čovjeku jest više u funkciji života. Ovo sve skupa može se iščitati u starom nemodificiranom hrvatskom grbu, koji je po formi još više po sadržaju toliko poticajan u pravcu dobra - života.

Međutim u srazu kako su Hrvati zaboravljali poruke svoga grba - tako su okupatori mijenjali formu hrvatskog grba pa se tako izgubio prvobitni smisao. Na kraju hrvatski grb kakav je danas, uglavnom je po volji i spoznaji Hrvata, što je odraz uvjeta i . . . ali i dovoljan razlog za dekadentno stanje na terenu. I dovoljan razlog za veselje Hrvatima jer su spoznali uzroke vlastitog posrtanja: privid kao odraz osjetilnosti zagospodario je Hrvatima, dakle stari hrvatski grb je odraz razuma isto kao što je verzija modernog grba odraz osjetilnosti. Očito zbog privida, Hrvat zapostavlja smisao - život kakav priliči čovjeku, zaboravlja da duša, djeca i ognjište zahtijevaju i potiču k vječnom životu. Zato duša, djeca i ognjište, trebaju činjenju urednost što je po angažiranju adekvatno, pravedno kakva god je . . . Eksploatatori su se ustajali i pozivali samo materiju, po volji - u osjetilnoj sferi na konačnom putu postali smrtni i tako izgubili smisao na putu beskonačnom. Dok se okupatori ustaše zbog porobljavanja,

porobljeni su se ustajali protiv eksploatora, važno je i pojasniti zašto se tko ustajao.

Eksploatatori, porobljavajući obično zbog žena i zlata kao odraza osjetilnosti, određuju svoju propast, kao i narod koji mu dopusti da ga porobi. Na tuđem ognjištu to čini navikavajući na modu i neku emancipaciju, što je uvijek kao odraz osjetilnosti, lukavošću zavodi po prividu i ostavlja pustoš. Tako su žena i muškarac suodgovorni za jadno stanje u koje su dovedeni po nekom okupatoru, obično kada osjetilnost, umjesto duhovnosti zauzme prvo mjesto, što se danas pokazuje i preko hrvatskog grba. Čovjek prije svega kao duhovno biće kreće s bijelog polja koje simbolizira čistoću, tako otvarajući se dobronamjerno na zemlji podržava bit čovjeka, dakle u biti podržava bitno, zboreći čuva drugog čovjeka i sebe - konkretno. Dakle, to može kada duhovnošću - mudrošću pomoću riječi kontrolira potencijalno osjetilnog čovjeka. Ovim slijedom redanjem čovjek spozna da je utoliko jak koliko je zaslužio dok prašta i spašava, što je pravedno i priliči uspravno - dostojnom stilu, da se tek od misli preko riječi poznaje po imenu što je i konkretno biće na Zemlji, uglavnom sve skupa čovjeku i mističnost. Spoznavajući sebe, čovjek se sam tako nagrađuje i pravda prema iskonskim pravilima. Dakle, na ognjištu, po Ocu nastaviti promišljati kako činiti od glasova riječ kojom se dobro poziva što je predradnja čovjeku na putu za vječnost. Tko se angažira za život ima život, što je njegova sudbina po činjenju, ukoliko mislima djela usklađujemo po riječima kao vezom Stvoritelj - čovjek.

Tako se čovjeku i čini kako pravilno djelujući zarađuje za vječno, dok nečovjeku kako sve čini zbog materijalnog, nesvjestan na putu konačnosti. Koliko čovjek drugom čovjeku činjenjem pokušava pomoći, samokritički treba poći od sebe, povezan riječju - i brigom za čovjeka i svoju zajednicu, tako pomažući osvješćuje se, a želje se ostvaruju na kraju. A ova pravila vrijede i za zajednice na Zemlji jer imaju svoj izvor u Jednom zajedničkom. Čovjeku pripada brižnost i težnja za većom spoznajom

dok kategoričnost pripada samo Bogu. Jer čovjek je biće uvjeta u harmoniji koju i ne poznaje puno, ni sebe kao odraz uvjeta o kojima i dalje ovisi a o kojima previše ne brine, što je pokazatelj osjećaja za bitno. A sve je tu i pored iskustva opet nas vara osjetilnost, materijalno šarenilo. Čovjek sebe ne shvaća kao dar - datost, da su svaki pojedinac i svaka zajednica utkani brižno u harmoniji skupa u Jedno. Uvjetovani su uvjeti, a čovjek koji ih svojim učešćem tvori sam je po slobodnoj volji uzrok i posljedica dobra. Također isto pravilo vrijedi za zajednicu ili zajednice na Zemlji, od misli - riječi - djela, ukoliko spoznaje nema, „Oprosti im Oče jer ne znaju što čine“ Stvoritelj kao iskon . . . Oče naš je pjesma najbolja kada čovjeku nedostaje spoznaja . . . spasit će ga vjera, spasit će ga mudrost kao odraz razuma.

Hrvatski grb odraz je duha preko riječi i mudrosti Hrvata, što je i odraz sačinjenih uvjeta dok se činilo tako. Konkretno svaki Hrvat trebao bi vidjeti krajeve od Nina do Knina preko Donjeg Lapca do Bihaća, put hrvatskih kraljeva. Na spomenutim područjima se iskristalizirao grb kao odraz hrvatske duhovnosti. Ali nakon nestanka loze kraljeva hrvatske krvi, područja od Nina do Knina kako sa zapada tako i s istoka toliko su okupatori ugnjetavali hrvatski narod da se može i preko današnjeg hrvatskog grba pokazati koliko su pritiskali hrvatsku dušu.

Stoga bi se danas crkvene institucije u Hrvatskoj skupa s Hrvatima trebale bez odlaganja pobrinuti i angažirati da se zadarska nadbiskupija iz Vatikana vrati i ustoliči u Kninu - Zagreb. A hrvatska svjetovna vlast s hrvatskim narodom da se dodatno angažira za oživljavanje najljepših hrvatskih krajeva . . . , dužnost nam je vratiti se na pravi put upravo tamo gdje smo skrenuli s pravog puta k Izvoru. Neka ova ideja znači spoznatu nužnost za ovo podneblje, jer je spoznata od strane Hrvata i realno viđena, ali i poticajna u ime dobra za one koji imaju mrenu osjetilnosti na duši pa ne vide kao ljudi. Ova ideja Hrvate upućuje po spoznaji na veću budnost, zbog dosadašnjih nagomilanih pritisaka,

ali i daljnjih pretenzija (nekih zajednica vođenih osjetilnošću - pomoću križara) prema ovim područjima, da se zbog svekolikih uvjeta dostojnih čovjeka trebaju dodatno angažirati u ime života, prije svega duhovnog.

VII. ŽRTVE ZBOG POLITIČKOG ANGAŽIRANJA ZA HRVATSKU ZAJEDNICU

Kako smo se svojom specifičnošću, zbog reda kao uvjeta životu, za opće dobro žrtvovali u svojoj mladosti, tako smo dosljedni i u starosti ukazivati na veće i manje propuste koje Hrvati kroz državne institucije čine. Ovom prilikom ističemo obvezu, poticati i učiti mlade generacije radi njihove budućnosti, da poštuju one koji su se žrtvovali i tako im i omogućili slobodnu Hrvatsku nakon višestoljetne porobljenosti, i da svojim doprinosom unaprijede uvjete u Hrvatskoj radi spoznaje, tj. života.

Tko i zašto Hrvatima ruši dostojanstvo i potiče u nered !?

Zasluzena i po fizičkom radu ali ne ostvarena adekvatna mirovina i stambeno pitanje . . . Ovo ističemo da pokažemo tendenciju ove vladajuće garniture koja nas smatra grješnicima umjesto uzorima, što smo se ustali protiv zla koje je haralo u hrvatskoj zajednici pomoću produženih ruku iz hrvatske zajednice koje su pomagale zlu iz tog vremena koje je ništilo hrvatski narod, a kojima savjetujemo u ime života da se ispovjede. Istima smeta nezavisna Hrvatska i danas kao uvjet dostojanstvena života, a od koji su i dalje nosioci vlasti, te zbog raznih kompleksa pomoću institucija preziru bivše političke zatvorenike jer su dostojanstveni i dosljedni.

Za bivši robovski radni dan odmjerenom nam je samo 50 kuna danas, dakle mi smo grješnici i robovi za ovu tj. istu garnituru vlastodržaca koji su nas i zatvarali i dalje skupa s hrvatskim narodom ponižavaju i uništavaju jer se prema njima odnosimo kao kršćani. Dodjelom 50 kuna za jedan robovski radni dan doslovce su

demonstrirali svoje emocije koje su potvrdili zakonima za sebe, a protiv nas, kakvi su bili i u prošlom režimu. Utoliko neke od naših bivših političkih zatvorenika koriste zbog dnevnih potreba za mase kako bi skrenuli pažnju s bitnih problema za hrvatsku zajednicu.

Konkretno, kao i kroz prošla stoljeća uglavnom su od 1990. do danas prividno i materijalno dobro prošli ljigavi pojedinci iz hrvatske zajednice i vlastodršci iz jugoslavenskog režima. Pojedinci koji su pomoću već šablonske vladavine iz Jugoslavije razbijali cjelinu, i danas razbijaju i nište kako udrugu bivših političkih zatvorenika tako i udrugu dragovoljaca domovinskog rata, i svako udruživanje koje redom stvara pozitivnu snagu za život Hrvata u Hrvatskoj.

Uglavnom, problem vlastodršcima s bivšim političkim zatvorenicima je taj što se nas najveći broj ne može kupiti mijenjati za mr-

vice i staviti u socijalni okvir kao problem jer naše dostojanstvo nije za prodaju, mi mislimo i živimo u ime dobra. Varaju se vlastodršci u Hrvatskoj ako misle da bivši hrvatski politički zatvorenici tj. žrtve srpskog okupatora ne vide da su silnim kreditima sanirali mirovine i tako kupili glasove i dalje održavaju mir na ulicama.

Gospodo, što je s lustracijom u Hrvatskoj koja je već provedena u bivšim „komunističkim“ državama Europe.

Hrvatskim građanima niste do sada rekli da EU neće primiti u svoje članstvo Hrvatsku sve dok ne siđu s vlasti vlastodršci koji vladaju danas u Hrvatskoj, a koji su vladali u „komunističkom“ režimu koji nije imao ništa sa zdravim ljudskim ponašanjem.

Dakle, u Hrvatskoj «komunjarama» nije stalo do članstva u EU, zbog kojeg po europskim deklaracijama moraju sići s vladajućeg trona, kao što su morali i tisuće Nijemaca, Poljaka, Čeha i dr. Neće Nijemci valjda koji su od smeća

očistili svoje dvorište u isto primiti hrvatsko smetlište, dakle lustracija je imperativ po iskonu po kojemu će se i Hrvati usavršavati, a navikom će održavati red u ime života.

Da bi obmanuli hrvatsku i svjetsku javnost označili su sebe kao ljevičare, a nas kao desničare i to kao ekstremne teroriste za što nemaju konkretne argumente. Zapravo oni su ubijali, a ne mi, oni su rušili život i sijali beznade, a ne mi. Njihova luda umišljenost se vidi po tragu, misle da njihova tendencija nije ni danas prozirna, tendencija koja je sijala i još danas sije smrt po Hrvatskoj. Nisu svjesni da je njihova kvaliteta adekvatna vampirima. Njihova Jugoslavija je propala jer su u njoj stvarani uvjeti za smrt. Neka se Hrvati čuvaju jugoslavenske šablone za život, jer konkretno Hrvata je i fizički sve manje. Bivši hrvatski politički zatvorenici, samo su ukazivali nosiocima jugoslavenske vlasti kako tendiraju zlu tj. carstvu mrtvih, a što se Jugoslaviji i dogodilo, dakle u glavnom bivši politički hrvatski zatvorenici danas nekim hrvatskim vlastodržcima savjetuju u ime dobra da se maknu s dužnosti zbog kvaliteta koja pokazuju rasulom u hrvatskoj zajednici. Eto zašto je potrebna lustracija, jer hrvatski vlastodržci nisu svjesni odgovornosti za živote koje zastupaju po dužnosti koja zahtjeva najveću odgovornost, a za koju nemaju adekvatnu kvalitetu koja se zato pretpostavlja. Svjesniji pojedinci koji im ukazuju, savjetujući ih preko kritike doživljavaju torture u pravcu smrti, a što je znakovito da hrvatski vlastodržci nisu za uzor već prijetnja životu. Činjenica je da nakon svakih nekoliko godina u Hrvatskoj preko sto tisuća građana je manje tj. toliko ih više umire nego što ih se rodi. Hrvatski bivši politički zatvorenici zastupnici su života, ponajprije u hrvatskoj zajednici poticat će život i zastupati pojedince u vlasti koji su osvješćeni za opće dobro vlastite zajednice.

Samo dostojanstveni pojedinci svjesno su se žrtvovali za život u borbi protiv privida tj. smrti u hrvatskoj zajednici.

Zato vjesnici života, po iskonu su miljenici i mediji dobra, svjesni i odlučni u borbi za život u beskonačnost.

VIII. TITO KAO OPOMENA

Tito je odraz hrvatskoga nereda - što je kulminiralo dekadencijom hrvatskoga društva, očito kad je sebi dozvolilo Tita kao vođu.

Kad je riječ o produženoj ruci okupatora, tj. Titu, trebamo raskrinkati srpsku ideju, a koja je sada samo ideologija, tj. smeće propale srpske ideje koja je potrošena čak i za Srbe, što adekvatno odgovara spodobi Josipu Brozu Titu - janjičari po iskonu nužno odlaze u smetlište.

Tendencija vampira je i dan danas iscrpljivati hrvatsku snagu. Tito kao oličenje luciferstva odvaja se od bitnog, općeg dobra Hrvata u pukoj ulozi vampira, kao beznade ometa hrvatsko biće, koje istrošeni Lucifer i potrošena srpska ideja nastoje iritirati, umjesto da nam posluži kao pouka, pa da više ne zaslužimo Tita. Naravno da nam on kao zlo neće niknuti, ako ga ne posijemo.

Samokritički gledano - on je kao i još ostale poturice, što smo već istaknuli, odraz nereda, a na kraju hrvatska pouka i sramota.

Lucifer Tito je rušio opće, a nudio kule od karata, rušio je bitno, konkretne uvjete što čovjek mora čuvati i uređivati, tj. unaprjeđivati.

Eto kako je Tito u svom balu rušio konkretnu Hrvatsku koja je uvjet za beskonačno, zavaravajući prividnim kulama od karata, uništavao je Hrvatsku koja je Hrvatima uvjet življenja, život.

Ništa Tito ne može, kao kuća zlog duha, ali zao duh može zavesti, ima sheme kako kupiti mrvicama duše drugih - koje nisu budne, stoga hrvatski duh mora jačati, tj. obnoviti se i kao svjetlo rastjerati mrak, jer Lucifer je zapravo prah i mrak.

Tužan je Tito i njegovi sljedbenici, kao Macbeth, koje proganja krv vlastitog naroda - ne mogu oni oprati krvave ruke - već su stalno u

paklu, u mucu - zato neka Hrvati paze i čuvaju svoju dušu jer se zločinci znaju vratiti na mjesto zločina. Po neredu - slobodnom voljom čovjek pada u iskušenje - pa se zbog materijalnog, koje tendira konačnom tj. beznađu - smrti, odvađa od života, kakav priliči čovjeku, od iskonskog izvora snage i svjetla. Odvajanje je patnja kao odraz posrnuća po prividu, slabost što rezultira nečovjekom, koji postaje nezaštićen - u mraku ne vidi, pa ga obuzima strah - koji je svojstven neznašnici, koji otupi i oslabi, zapravo izgubi se po vlastitoj volji. Tumaranjem po mraku i hvatanjem za slamku, prezentira mu se objektivno beznađe.

Blago onom tko spozna pa se odrekne luciferstva i baklje, vrati iz mraka apsolutnom izvoru svjetlosti. Dakle, luciferstvo teži prividnom, konačnom u kojem i nestaje - umire.

Smisao je život nastaviti u pravcu beskonačnog, što je suprotnost Luciferu koji tendira od beskonačnog konačnom - smrti, što ruši nadu - zatire put beskonačnom životu.

Treba strahovati od gubitka uvjeta, tj. gubitka Hrvatske i rušenja vlastite zajednice, a ne treba se bojati braniti Hrvatsku i hrvatsku zajednicu kao uvjete za život, tj. sam život na putu beskonačnom.

Tito je uništavao uvjete životu: pritiskom na hrvatsku dušu toliko je stvarao osjećaj beznađa pa se očitovala na razne načine smrt, usmjeravao je od nade i beskonačnog u konačni mrak, tragedija Bleiburg, emigracija, pad nataliteta . . . Svjedoci smo «budućnosti» iza njega samo agonija i još uvijek smetnja Hrvatima u borbi za život na putu beskonačnog života.

Iz navedenog, gdje je Titu nadgradnja, što je pozitivno stvorio za život, osim sukreatorstva s okupatorom s kojim je Hrvatsku kao opće dobro, hrvatsku zajednicu gurnuo u dva rata, 80 godina ropstva hrvatskom narodu, koliko krvi, suza, svađa i narušavanja bitnog.

U povijesti hrvatskoga naroda nema veće pouke od Tita. U njemu, kao kući zla, skupilo se dotad ukupno zlo koje je nastalo po neredu hrvatskog naroda. On, kao kuća zla, je nepismeni Hrvat, egoist, neradnik, lopov, ubojica na stotine tisuća ljudi, po čemu ga se može zvati carem smrti.

Eto po čemu je i zašto bio adekvatan za ideju srpskog okupatora. Nasreću ideju koja je istrošena, a koja kao ideologija još zavarava dio neobrazovanog hrvatskog naroda.

Toliko sebi umisli konačni vampir da je on jedino božanstvo kojem je narod samo četveronoške puzeći smio gledati i ljubiti obuću na nogama. Umišljanje po toj konačnosti i egipatske faraone odvelo je toliko duboko u smrt da su mumificirali živjerali u te mumije i u tom pravcu gradili piramide - grobnice, što je doslovce kopirao, živio i doživio Tito. Kao i egipatsko carstvo mrtvih završio je u konačnom - konačno, što uvijek ravna dobri, apsolutni, beskonačni vječni duh po zaslugi. Ovo na znanje svim potencijalnim okupatorima Hrvatske kao i svim produženim rukama potencijalnih okupatora iz redova hrvatske zajednice - kakav je bio Tito.

Nostalgicari carstva smrti, zavarani Luciferom, u Hrvatskoj prizivaju vampira Tita, nisu niti svjesni - što je odraz neznanja i sluganske svijesti, koji bi htjeli da im i dalje okupatori dijele mrvice od opljačkanih hrvatskih dobara. Zna se da su sluge bez samopouzdanja najbolje kada ih se zaokupi mrvicama koje im dijeli zao gospodar. Nakon i nemaju višeg smisla kada su zlu za mrvice prodali vlastitu dušu - najviše što su imali, što čovjek može imati.

Nismo sigurni da bi hrvatski narod nadživio još jednu ludu kad bi nikla - kakav je bio Tito.

Dakle, krajnje bi bilo alarmantno kad bismo tako nešto dozvolili.

Narodi koji su više spoznali ne stavljaju slike svojih mrtvih iznad glave čovjeka, života i kada su bili pozitivni za vlastitu zajednicu, tj. poticajni za svoj narod u svoje vrijeme.

Oni koji su zidali bez temelja, samo su urušili i nisu stvorili mogućnosti nadgradnje. Rušili su i sijali smrt kao i Tito. . . ili faraoni u Egiptu, umišljajući sebi da su božanstvo, stvorili su egipatsko carstvo mrtvih, opteretivši narod do propasti, jer „omen est nomen“, što su pozvali to im se i odazvalo.

Hrvatima na znanje kako vampiri imaju samo tendenciju stvaranja carstva mrtvih, gdje je najizrazitiji u Hrvatskoj za tu tendenciju bio Tito.

Danas, ples hrvatskih vampira s maskom cara mrtvih - Tita, je prazna ideologija i prepoznato luciferstvo, koje nam za sva vremena može biti opomena.

**POKRET ZA PREPOROD HRVATSKOG DUHA
I POTICANJE NATALITETA
U HRVATSKOJ - ŽIVOT
ŽELI SVIM HRVATIMA VIŠE
SAMOINICIJATIVNOG ZALAGANJA
ZA OPĆE DOBRO I PUNO SREĆE U 2008.**

**IX. STRADANJA HRVATA OD BEČA
DO HAAGA SU ODRAZ HRVATSKE
NAIVNOSTI**

Naročito generalima bi trebalo biti jasno da se po iskonu u konstelacijama pravdu čuva silom, ali predvođena razumom, bez pogovora, posebno kada se brani dostojanstvo vlastitog ognjišta, a što bi trebalo biti jasno svakom čovjeku. Ukoliko netko ovo nije čuo u vlastitoj zajednici, proturječi razumu - nerazuman je i tvori nedjelo, na strani je zla i ruši opće dobro zajednice, koja je tu zbog dobra i zadovoljstva pojedinca, a bez koje se to zadovoljstvo ne može postići. Hrvati kao da još nisu naučili ovo pa i danas ponavljaju

grješke zbog kojih plaćaju sve harače, uključujući i danak u krvi. Ako je danas Hrvat upitan dostojanstven život u Hrvatskoj nakon što je izborna donekle samostalna Hrvatska država, zašto je došlo do takvog stanja? Vjerojatno je Hrvatska ostala kao cvijeće bez vode - Hrvati su zaboravili da život teče i da je u tom pravcu potrebna stalna briga, budnost i angažiranje, a ne to kako su se neki Hrvati i čuvari Hrvata uopće, ponijeli i dalje ponašaju. Nakon što su opljačkali sami sebe, tj. Hrvatsku orgijaju - zahvaljujući plijenu koji su nakupili u ratu - kao da su osvajali - umjesto oslobađali Hrvatsku koja je bila pod okupatorom. Gdje je problem? Moralne vrijednosti su urušene - i zbog toga su se Hrvati sami ponovo zarobili. Dalje, bez velikog propitkivanja, bit će nam lakše pratiti posljedice, kao nedaće i zlo na terenu koje trpimo - po zaslugi.

Lov je sport za nadređene - naročito na krupnu divljač, k tome šume u Europi već stoljećima „primjerno“ pripadaju gospodarima kao materijalna bogatstva dakle, nije lov na krupnu divljač za slugu i robove. Kroz stoljeća kažnjavalo se Hrvate u Hrvatskoj kada bi se usudili loviti u okupiranoj Hrvatskoj - što je posljedica hrvatske nebržnosti za opće dobro uključujući šume i divljač koje zahtijevaju također uredno dnevno angažiranje i brigu. Kada tako nije na terenu, lukavi okupator silom prigrabi šumu i divljač za sebe, čime provodi svoju želju. Sve to nije u redu gledano s Hrvatske strane - ali ako je pravda odraz uredna ponašanja onda su Hrvati odgovorni za stanje u Hrvatskoj. Tako je to oduvijek bilo, tako je to bilo i 1664. godine nakon što se Nikola Zrinski pobunio protiv Austrije kao hrvatskog okupatora. Stradao je od strane Austrije kako bi Hrvatsku i dalje zadržala kao koloniju izmislivši da ga je u lovu rastrgao vepar.

Koja ironija! U lovu na veprove i Mladen Markač dao je povoda da ga zatvore u Haagu, kao što su Petar Zrinski, brat Nikolin, i Fran Krsto Frankopan zbog šuma i veprova u Hrvatskoj, vlastitih šuma - platili glavom u Beču, a čemu su

pripomogli ondašnji hrvatski biskupi. Ni danas crkva ne diže glas zbog hapšenja hrvatskih vojskovođa - generala, dok se zabavlja crkvena kasta oko svojih «posjeda» kao i biskupi iz vremena Nikole i Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana.

Koja je danas misija Vojnog ordinarija u Hrvatskoj dok se desetkuju hrvatski generali?

Nažalost hrvatski generali uopće nisu dobri lovci kada ne vide kako ih grabežljivci izvlače za odstrjel jednog po jednog, ne shvaćaju kako se - na vlastitom ognjištu - nakon toliko pouka, treba rukovoditi razumom i uvijek se postaviti i djelovati dostojanstveno zbog pravde i daljnjeg života.

Sve što se događa Hrvati su doslovce i sami krivi zato što je kod Hrvata u Hrvatskoj sve za prodaju, ponajprije sve moralne vrijednosti se ismijavaju kako bi se bez njih sa svim i svačim lakše moglo trgovati. Toliko se drsko napadaju moralne vrijednosti, a ukoliko se odupre takvoj trgovini vlastite duše za mrvice, ide se u zatvor u Beč i Haag i plati se glavom. Vlastodršci po nekim modernim pogubnim šablonama i danas objašnjavaju pravo i pravdu, dok crkva sa svojom kastom prijeti sudom na nebu onima koji ne daju da im se okupira vlastita šuma. Sve u svemu više od Austrijanaca i Nizozemaca za osobne muke krivi su sami Hrvati. Kriv je bio stariji Nikola Zrinski, dok su hrvatski gradovi u isto vrijeme uništavani od Turaka: Kostajnica, Knin, Bihać i drugi, Nikola Zrinski brani Ugarsku od Turaka da zaštiti Beč i kršćansku Europu. Crkvena kasta bi trebala znati da «ako roditelji jedu zeleno voće, njihovoj će djeci trnuti zubi», što se dogodilo mlađem Nikoli Zrinskom, Petru i njegovoj djeci i dalje sve do

Mladena Markača.

Čovjek je biće razuma i trebao bi predvidjeti kada i zašto će izgubiti vlastitu šumu u kojoj potom neće smjeti loviti veprove. Budimo samokritični i ovaj put Hrvati su skupa sa svojim generalima zaspali i našli se izvan zbivanja u Hrvatskoj.

Hrvati su, tendenciozno potaknuti, uveli pravilo da im netko mora platiti za to što su branili vlastito ognjište. Tako su počeli dizati kredite u inozemstvu s velikim kamatama koje više neće moći otplaćivati, a zbog kojih su šume i veprove stavili pod hipoteku, a sve zbog nagrada za obranu vlastitog ognjišta, koje se sve manje čuva. Naivno je ne znati da je snaga odraz urednog življenja, koja pobjeđuje kada um caruje tako da se čovjek ne postavi kao drveni kip - meta u koju se može gađati po želji - a što grabežljivci hrvatskih šuma i veprova u njima silno žele. Zato neka Hrvati mudrošću, budnošću i radom sačuvaju sebe od životinja iz stranih zemalja, «opasnijih» od veprova koji su u hrvatskim šumama. Ubuduće, Markaču i ostalim Hrvatima bit će sigurno u hrvatskim šumama ako se više angažiraju za opće dobro, kada po «pravdi» budu nadzirali šume i tek tada ih u hrvatskim šumama u lovu stranci neće moći zaskočiti i odvoditi u Haag.

Ne može čovjek biti i čuvati dostojanstvo i čast ako ne živi od svoga rada, ako živi na tuđi račun. Ukoliko je netko neradnik, a naslijedio je šumu od pradjedova, može istu prodati i trošiti dok ne potroši sve što je dobio za šumu. Tako po navici čovjek stvara sebe neradnikom, a ni šuma nema u nedogled za prodaju. Stvorio je sebi agoniju za pakao, gdje više nema pomoći. Dakle, pitanje je:

Hoćemo li biti ili ne biti? Hoćemo li biti i imati? Hoćemo li biti ili imati?

Podimo tamo gdje ima, a ne tamo gdje nema. Kanimo se negacija. Budimo dostojni imena čovjeka, svoje hrvatske specifičnosti po kojoj bi trebali biti uzor, budimo otvoreni za dobro - život.

Biti i čuvati dostojanstvo, biti i živjeti, biti zbog dostojanstva, dostojna života, probuditi se i biti stalno budan.

Pretpostavimo svoje šume i gradove kao uvjet za golu egzistenciju, sve zbog biti i života i dostojanstva, ne dozvolimo da nas bilo tko iz vlastitih gradova i šuma odvodi kao roblje i uvjerava pomoću sredstava javnog informiranja kako mi nemamo pravo eksploatirati i braniti vlastite šume. Ali, budimo realni, počnimo raditi, a da um caruje.

U presudi za Zrinskoga stajalo je da je «htio biti ono što je njegovo Veličanstvo, to jest nezavisni hrvatski vladar, te je stoga zaista vrijedan da na glavu umjesto krune dobije krvnički mač».

X. SUBJEKTIVNOST I SVJESNOST

Subjektivnost je odraz ukupnog stečenog u svijetu i ..., ali svaki pojedinac tu je i odraz spoznaje..., kao pomoći u svijetu za sklad, tj. zadovoljstvo, tj. izbjegavanje patnje. . .

Dakle, objektivno je tu kao kušnja koje iritira ukoliko se ne primjeni pouka za harmoniju, zapravo patnja je po duhu razdvajanje i opiranje svjetovnom, a ona se pripisuje tijelu, tj. objektivnom, koje tu čeka duševne odluke uglavnom subjektivne - nastale po „racionalnim“ kalkulacijama u konkretnom svjetovnom..., kako na Zemlji tako i u cjelini svemira. Dakle, čovjek tvoreći ovozemaljske uvjete svojom subjektivnošću sebe reducira i propada kao smisao u ovoj etapi, u svijetu. Stvoritelj kao uzrok i gospodar, čovjeka prepušta fantaziranju daleko od bitnog i svjesnog, koji sebi umišlja da je perpetuum mobile, životne uvjete okreće protiv sebe, ne zna ni zašto ni kada je postao, otkuda i kako dalje. . .

Čovjek želeći sebe vidjeti kao samotvorca udaljava se od tvorca, reduciranjem se razdvaja od biti, patnja signalizira da je skrenuo s pravog puta, da proturječi životu, po navici subjektivno sebe udaljava od izvora kao da može biti perpetuum mobile. Odvajanje iz apsolutne kompleksnosti uvjeta života znači izgubiti se, zalutati u šumi. . . ostati bez zaštite. . .umjesto

odrediti se za život na temeljima dostojna čovjeka. Udaljavanjem dublje u šumu čovjek se udaljava od izvora svjetlosti prema mraku, u agoniji odbrojava pored baklje koja je tu za trenutak i konačna - zapravo je hvatanje za slamku utopljenika u hirovitoj nabujaloj rijeci.

Dakle, subjektivno čovjek sebi umišlja ono što nije, ustvari zbog onog što je olako napustio pa sebi priuštio patnju, kao kaznu za vlastito ponašanje - nakon čega prestaje sklad kao jedno u jednom, kao biće sa slobodnom voljom koje je stvoreno, a ne kako sebi umišlja autostvoreno. Bez valjanog razloga po subjektivnosti čovjek postane konačna baklja bez neizmjerne i nepresušna izvora - dakle, čovjek kada se tako ponaša zapravo je zlo, umišlja sve i svašta, autonomiju bez pokrića. Grješan čovjek ovisi o pomoći, o Stvoritelju i njegovoj milosti, Ocu koji garantira život kao dobro, tj. smisao, a subjektivnost sina ukoliko nije budan vodi u konačnost, mjesto da po uzoru na Oca ostane na beskonačnom putu kao uzor, temelj, ognjište, zaštita, kao odraz reda... Na sinu je da odoli luciferstvu na putu za beskonačno, kao spasitelj bitnog i garancija, kao Otac s temeljima, ognjištem, kretanjem koje ne zaustavlja život na beskonačnom putu. Dakle, čovjek se varan prividom odvađa od temelja, izvora života, od toplog ognjišta, milostiva Oca...

Mjesto konstantnim participiranjem u apsolutnom dobru, čovjek zavarano prividom često stvara želju za odvajanjem od temelja, što rezultira disharmonijom kao uzrokom boli i patnji.

Preostaje nam buđenje, tj. uskrsavanje po spoznaji, i poticanje u vlastitoj sredini za dobro.

Nakon disharmonije, samo subjektivni obrasci na beskonačnom putu nisu dostatni. Subjektivnost puno puta znači umišljanje i egoizam, želju za osamostaljivanjem, što je suprotno osvješćivanju i spoznaji.

Život je orijentacija i najveće dobro, život je u biti vječan i osnova svih spoznaja čovjeku, kao čudo Stvoritelja. Osvješćivanjem se spoznaje da

život živi, a ne kao što subjektivnost puno puta život okončava i okreće k smrti. Tu se stalno griješi iako se napadom na život osjeti bol kao upozorenje da se skrenulo na krivi put.

Makar patnja i bol opominju, subjektivno bez spoznaje griješi, ne može shvatiti da čovjek po slobodnoj volji ocjenjuje i procjenjuje protiv samog sebe, tj. života. Subjektivnost koja šablona, svim i svačim iz tradicije, djeluje protiv života - nakon rasipanja života „izgubljeni“ ne mogu procijeniti...život kao dobro.

Problem je u subjektivnom poimanju konačnosti života - što nitko ne želi.

Svejedno najveći broj ljudi djeluje za konačno, za život konačni - što znači tvore uvjete za smrt - po čemu nastaje patnja.

Po ljudskoj subjektivnosti život nije spoznat, nije tu život - kao odraz apsolutnog da se po nekoj subjektivnosti i procjenjuje ili održava, jer nije za takvo nešto adekvatna. Životu kao dobru ne trebaju ocjene i procjene od strane nekih subjektivnosti jer život je dobro po neizmjernom Stvoritelju. . .njegovo djelo. Subjektivnost se javlja u životu tamo gdje čovjek može osjetiti patnju, dakle utoliko u tom krugu reagira po tjelesnoj boli. Kako god, samo čovjek sebe može poljuljati na temeljima Oca. Ukoliko čovjek pati - to je razapet po subjektivnosti zbog disharmonije stvorene po osobnoj volji, između duše i tijela (duhovnog i materijalnog) čovjeka i općeg, u neskladnoj zajednici.

Ne može Bog biti razapet već on čovjeku alegorički pokazuje kako sam po svojoj volji stvara disharmoniju, tj. razapinje samog sebe. Kada se subjektivnošću zapostavi red, rad i disciplina, tada čovjek oslabi po navikama, a život mu se svodi na konačan. Eto zašto neki pojedinac ili narod propada. Misao i riječ su život i na zemlji žive bez prestanka - dakle po budnosti kretanje je život u apsolutu. Znači, čovjek treba aktivno participirati u apsolutnom mišlju, riječju i djelom.

Jedna subjektivnost na Zemlji se razlikuje od

druge. Ipak, čovjek postupno uočava zamke životu dok živi, ne mora žrtvovati život, već mora životom braniti život - dakle pobjeđivati življenjem smrt, a zaobilaziti one koji ne znaju da životu nema kraja. Ozbiljan čovjek teži čistoj duhovnoj duši pomoću stava i djela, zarađuje po savjesti i višoj svijesti. Život je dobro tu da se živi, a čovjek da mu se divi... ukoliko participira svojim duhom u apsolutnom duhu. Čovjek treba za život raditi - po tom dobru se nadati. Dakle, čovjek - treba živjeti svaki dan i opravdati ga novim životom - idejama, ne zapostaviti nijedan dan življenja i divljenja životu. Nema ideje kada se ne participira u životu - tj. u apsolutu - eto zašto čovjek nema konstantno kvalitetnih rješenja. U izboru po volji duhovno sebe reducira (potiskuje) u svojoj veličini i ulozi pa se zapravo gubi odgovornost - kao odraz inertnosti koja teži svjetovnom - konačnom, što proturječi budućnosti, tj. životu - po kretanju. To se događa kada se čovjek postavlja i ocjenjuje subjektivno - što je često relativno, dakle i kada nije na visini zadaće postavlja se kategorično.

XII. U SUSRET USKRSU - RAZGOVOR

Suzana Bandić, Zadar

Uskrs je najveći kršćanski blagdan. Njegova veličina zasniva se na činjenici pobjede života nad smrću. Uskrs je ujedno nada i spoznaja. Upravo u tom pravcu djeluje i Pokret za preporod hrvatskog duha i poticanje nataliteta. Stoga želimo sretan i blagoslovljen Uskrs svim vjernicima, te upućujemo na nužnost spoznaje pravih vrijednosti u životu.

Budući nam je Uskrs pred vratima pravo je vrijeme da se zapitamo što je zapravo Uskrs. Uz to što je Uskrs najveći kršćanski blagdan, Uskrs je obnova. Uskrs je nešto što čovjeku daje nadu. Stoga je ovo blagdansko vrijeme uoči Uskrsa upravo najadekvatnije za preispitivanje samoga sebe, za samokritičnost u spoznaji naših propusta, te traženje

pravoga puta koji vodi spo-znaji istinskih vrijednosti života. Dr.sc. Ilija Barjašić pokretač je i predsjednik Pokreta za preporod hrvatskog duha i poticanje nataliteta koji je sebi za cilj postavio upravo obnovu hrvatskog duha.

Što je za Vas Uskrs?

Uz sve ono što nam tumači crkva, Uskrsu pristupam kao znanstvenik i filozofi iz tog gledišta. Ako ga pokušamo razumjeti dublje, riječ je o kretanju. Čovjek treba uvidjeti istinu, a to je da sve teče, da je sve kretanje. Za vrijeme Isusa, prije njega, a i poslije njega, sve se oduvijek kretalo. U tom kretanju, sve se mijenja i obnavlja, sve je novo. Kako se mijenja čovjek, tako se mijenjaju i uvjeti oko njega. Međutim, treba se naučiti kretati prema dobru, angažirati se za opće i za individualno dobro podjednako.

Što je po Vama najvažnije spoznati u životu?

To je preširoko pitanje. Cilj spoznaje ovisi o kojem segmentu naših života govorimo. Kao predsjednik ovog pokreta a iz perspektive poticanja nataliteta, ponajprije treba spoznati roditeljsku ulogu u životu. Roditelji stvaraju nove generacije, a upravo je to nadgradnja, obnova i nagrada svakom roditelju. U smislu roditeljstva Uskrs traje beskonačno. To je zapravo život, a nagrada za naša djela je zadovoljstvo. Sa gledišta roditeljstva, treba nam biti jasno, krenemo li krivim putem uništiti ćemo svoje vlastito dijete kao nadgradnju, odnosno novi život.

Činiti dobro je ustvari život

Koja je uloga svakoga od nas u tom općem dobru kojemu treba težiti?

Treba imati na umu činjenicu da je svaki pojedinac specifičan, da ima svoju ulogu u zajednici, a ta uloga je međusobno natjecanje da budemo bolji, natjecanje u toj nadgradnji u ime života.

Mi kao Hrvati imamo svoju prošlost koja bi se trebala pravilno, odnosno, adekvatno nastavljati na sadašnjost i budućnost. Adekvatnost se odnosi na red koji priliči čovjeku kao uvjet dobru. Dakle, činiti dobro je ustvari život. Sve ovisi samo o nama samima, o tome koliko smo uložili u nadgradnju, u kretanje ka boljem.

Zašto ljudi nisu svjesni stanja u kojem se nalaze i kako krenuti pravim putem?

Hrvati moraju samokritičnošću spoznati jesu li na dobrom putu.

Ljudi u životu često nailaze na privid koji ih odvlači od postavki po redu koji garantira nadgradnju - bolji život. Zaboravljaju na nagradu koja slijedi za nadgradnju, a to je zadovoljstvo. Stoga se nađu u neredu, nema nadgradnje, nema kretanja, nastaje dekadencija i u toj situaciji se ubire po zaslugi. Privid su takozvani modernizmi koji danas uzimaju maha, a ljudi su sve više nezadovoljni. Dakle, čovjek mora shvatiti da je kretanjem svaki dan novi, odnosno da smo mi bića u akciji. Možemo to protumačiti i kao primanje i davanje iz ljubavi, način na koji zarađujemo zadovoljstvo svaki dan. Uskrs je pravo vrijeme za preispitati se, obnavljati se na bolje, rasti u duhovnom smislu i tako postići zadovoljstvo. To je zapravo život i odraz življenja svakog pojedinca.

Moramo se trgnuti iz privida i početi kretati.

Dakle, trebamo naučiti razlikovati privid od bitnog kao uvjeta dobru!

Upravo tako. Ne smijemo dozvoliti da nas razni prividi odvuču s pravog puta i odvedu u inerciju. Kad je čovjek inertan, nema kretanja, a ako nema kretanja nema ni nagrade, odnosno zadovoljstva. Takav čovjek ne može ni stvarati dobro, niti radati, niti odgajati djecu. Da mu se to ne bi dogodilo mora spoznavati. Isto tako, moramo biti odgovorni i ne bježati od obveza i odgovornosti. To sebi ne smijemo dozvoliti ni kao pojedinci, a još manje kao jedinice koje su dio jedne zajednice. Današnje stanje na terenu u

Hrvatskoj je odraz hrvatskog duha, a ono samo može biti alarmantna pouka, što je Pokret za preporod hrvatskog duha prepoznao kao inverziju duhovnog i materijalnog, te uočio diverzije koje se konstantno izvode na hrvatsko biće.

Što onda trebamo i možemo učiniti?

Protiv toga se treba boriti svim silama jer to je zlo koje nas vuče u propast. Jednom se mora stati na kraj retrogradnom procesu koji vodi uništenju Hrvata, a da bi se krenulo, potrebno je lustrirati sve diverzante i kočničare preporoda duha u Hrvata. Takvi se danas u hrvatskom narodu nameću kao uzor i kvaliteta. No, smisao je obratiti se životu, Hrvati se moraju kretati jer je samo kretanje život, a život je dobro. Dakle priznajmo što jest i dalje budimo svjesni da nas konkretno treba u Hrvatskoj poticati na angažman - dakle spasit će nas spoznaja po vjeri. Okrenimo stranice epoha prošlosti, a ubuduće naročito predstavnici Hrvata trebaju uzorno djelovati, mjesto zavaravati Hrvate, ili pomoću straha kontrolirati one koji se ističu po spoznaji ili još gore obezglaviti ih kako se to za vrijeme okupacija činilo kroz stoljeća u Hrvatskoj. U buduću svi potoci u ime općeg i života u Hrvatskoj bi se trebali slijevati u istu rijeku svjesni da imamo bistre i bistrrije potoke...

Sudbina je odgovornost i u njoj nema mjesta bježanju.

Imate li primjer za takvu tvrdnju koji bi na neki način bio povezan sa Uskrsom?

U Bibliji je jedna vrlo zgodna priča o proroku Joni koji je u svom mjestu pokušao svima pomoći, napraviti dobro. "Sve je dao od sebe" i nije išlo. Stoga je odlučio pobjeći, te otplovio brodom iz svoje zemlje. Nakon nevolja koje je imao na putu Bog mu je poručio: -Vraćaj se natrag! Nemaš kamo pobjeći!

Ako to konkretno prenesemo na svoj problem,

možemo drugim riječima reći da Hrvati ne smiju bježati iz Hrvatske jer im tu nije dobro, već ostati i rješavati probleme, uhvatiti se s njima u koštac. Ovo bi se moglo protumačiti i kao sudbina, jer sudbina je ono što činimo po odgovornosti, a tu ne spada bježanje.

Koja je Vaša poruka Hrvatima?

Dakle, suočimo se sa svojim problemima i sa svojim obvezama i odgovorno se prihvatimo rješavanja istih, te na taj način krećimo se prema dobru, istinskom životu - zadovoljstvu. Žrtve smo jedne pogubne šablone za život u Hrvatskoj koju vučemo iz prošlosti, a koja se odrazila i dalje odražava negativno za hrvatski narod. Mnogi u hrvatskoj zajednici zavarani su prividom - materijalna bogatstva ih zasljepljuju, nezarađeno materijalno se ne može kontrolirati i obično ozlijedi dušu.

Smisao je obratiti se životu, jer samo istinskim obraćenicima pripada budućnost, dakle novi život.

XII. TKO ĆE HRVATE BRANITI I ZA KOJU CIJENU

Ako pored vlastite države prihvatimo da nas netko drugi brani, nije li to posrtanje Hrvata po prividu. Dok traje «tranzicijsko razdoblje»... kretanje koje prelazi u nešto drugo i tako stalno, što pretpostavlja i traži objašnjenje ... o tim novim prijelaznim razdobljima, u kojima čovjek treba i može svojim obolom u zajednici obraniti sebe i svoju zajednicu... Država zahtijeva pojedinačno ulaganje, koja preko institucija koordinira i garantira slobodu pojedincu. Ukoliko Hrvati nemaju snage za to znači da su usmjereni pomoću laži prema zlu koje oduzima snagu. Preostaje da se obrate i vrate i ponovo uspostave vezu sa Stvoriteljem - izvorom snage. Dakle, život je kretati se i uzorno ulagati u svoju zajednicu kao opće dobro, a što je zapravo briga za život. . . nema izbora, to je za život i život na putu

vječnom. Varka je oslanjati se i da netko nekoga može braniti, čovjek dok se oslanja slabi i iskrivi se jer ne živi vlastiti život. Pored razuma - mudrosti čovjek ne treba drugog čovjeka kao slugu na zemlji da ga brani i hrani jer zbog privida čovjek tek tako sam sebe sahrani. Problem je po čovjeku stvoreno nesvjesno stanje, bilo da je odraz življenja ili da nekoga potiče sugeriranjem na neuredno življenje. Poticati nekoga nije isto što i živjeti za nekoga u biti nema ni razloga, jer svaki život ima uvjete iz ljubavi i snagu iz istog izvora, utoliko riječima treba poticati život. Konkretno, tko je Hrvatima uopće pomagao i je li to bila pomoć. . . kada su se mnogi prikazivali kao spasioci. . .

Analizirajući. . . radi se uglavnom o prividu koji vara Hrvate (uopće čovjeka na zemlji), oslabljuje ih. . . realno, takav stil uvijek je producirao slabe, kojima je nakon što su se iskrivili i iskvarili doista potrebna tuđa pomoć - za vegetiranje. Tako kao posrnuli slučajevi nisu zaslužili autonomnu slobodu, niti je ikada mogu zaslužiti na ovaj način. . . , baš to ne će što je najveći smisao i eto odgovora za stanja Hrvata kroz povijest. Nema razloga moliti se čovjeku, u biti utoliko zbog međuljudskih odnosa čovjek čovjeka treba poticati u spoznaji dok je snaga tu iz ljubavi, dar po Stvoritelju, kako na Zemlji tako i na putu vječnosti.

To nesvjesni i tendenciozni savjetnici za budućnost Hrvata ne znaju...kojih savjeti potkopavaju bitno...smisao - život... što su Hrvati silno već iskusili. Ukoliko su adekvatni i žele biti dobronamjerni, neka se hrvatski savjetnici okane prosjačenja po svijetu i neka podijele agrarnom reformom zemlju Hrvatima, koje će i

poticati pri obrađivanju nagrađivanjem i drugim načinima . . . , te vjerom u život od kolijevke pa će tako porušiti beznade kod Hrvata.

Zemlja je osnovni uvjet čovjeku na kojoj ubire hranu za tijelo radi daljnje spoznaje i smisla življenja po duhu. Razboriti narodi stimuliraju obrađivanje zemlje koja uvijek ne garantira puste dolare. . . ipak po zakonima života je garancija i bit će veća od najvećih suma dolara. Stoga zemlju trebaju čuvati čuvari (vojnici) od napasnika kojima se na taj način pomaže dok ih se odvraća od okupacija tuđih zemalja, tj. grijeha. Zemlja po Stvoritelju čovjeku kao stvorenju bitna je kao zemaljski uvjet. . . pored Sunca ne trebaju mu bakljonoše. Nema razloga bojati se. . . jer tu je sve. . . zaštita od Stvoritelja, a zemlja kao garancija čovjeku. Ne može čovjek iz Bruxellsa ili bilo tko drugi štiti Hrvata, a niti Hrvati trebaju zaštitu stranca gledano mudro, utoliko samo kako smo već istakli zbog međuljudskih odnosa, dužnost je naroda na Zemlji da jedni druge potiču, pored što će svatko živjeti svoj život, a što se može samo radeći. . . U ime života neka Francuzi i Mađari dovoljno rade na svojoj zemlji, u ime svog života. Hrvati trebaju biti ironični prema bakljonošama kad im se nudi baklja pored Sunca. Trebaju sabrani slušati učitelja (i učiti) koji upućuje na izvor života, a ne nekog stranca ili neosviještena čovjeka iz vlastite zajednice koji zbog svoje slabašne baklje i nekih tendencija. . . po svojoj volji svoje riječi stavlja u usta Božja (učitelja) da bi bio uvjerljiviji prevarant u vlastitoj zajednici, zbog svojih dekadentnih želja kojima bi i ostale ljude odvojio od života - tako da ne participiraju u apsolutnom životu, kao što je napravio sam kad se odvojio od izvora svjetla - pa nakon toga konstantno, po prividu, tendenciozno zastupa mrak. Učitelj - Stvoritelj uči da se čovjek otvori za dobro - i tako sebe zaštiti u beskonačno u centru svijeta. Kako su sveukupni uvjeti tu za čovjeka i sve mu se samo nudi (uvjete postanka i uvjete opstanka čovjek kao da ne prepoznaje pa se ne otvara dobru po kojem je čovjek i koje je za čovjeka). Po

slobodnoj volji opredjeljuje se za život, i živi život po uvjetima stvorenim na Zemlji, ili protiv života. Za konstatirati je, očigledno da je svako stvorenje odraz ljubavi i po ljubavi u centru i uvijek kao centar svijeta, čime se iskazuje najveća pažnja za svaku dušu u beskonačnost, dok čovjek po slobodnoj volji ne odluči drugačije živjeti na svoju štetu.

Nakon, kao odraz nereda pokvari se pa se tendenciozno postavi protiv dobra - Oca Stvoritelja tj. životne snage. Pomoću riječi sugerira zlo protiv veze s izvorom za životnu snagu - odnosno potkopava pojedincu darove i dovodi ga da sumnja u očigledno i tako ga izluđuje, tj. izbacuje ga iz centra prema besmislu, umjesto radi dobra i života da riječju potiče prema Stvoritelju - izvoru života. Laž čovjeka odvaja od biti i usmjerava u mrak, beznađe - pakao, umjesto da kao stvorenje iz ljubavi u danim uvjetima raste, da spozna više što je smisao.

Zbog neodgovornosti i nezahvalnosti za život tj. snagu iz ljubavi, tvori problem kao odraz neuredna življenja. Dakle, po volji neredom se onesvješćuje i pada niže nema snage, osnove za spoznaju, smisla za i prema vječnom životu, jer je devastirao uvjete životu Naime, po slobodnoj volji se odriče snage iz ljubavi i spoznaje prema vječnom životu, ne može se razvijati u uvjetima koje je narušio. Stvoreno, konkretno i po riječima se prepozna, svoja nedjela prikriva i drugima laže ali sebi ne može, dok pod teretom ne izludi da bi zaboravio i dok odlazi nepovratno u pakao. Da, snaga nije služila kao uvjet za osvješćivanje, naprotiv - okrenuo se protiv sebe i drugog. . . Po volji, neznanju i mraku u stvorenim uvjetima stvarao je negaciju, konačnost sebi i drugom, jer laž prekida vezu s ljubavi od Oca Stvoritelja i snage, što je zapravo odraz inverzije kada po neredu stvorenje zbog manjka spoznaje hoće i umisli biti Stvoritelj. . . Kada čovjek konstruira baklju pa pomoću riječi slobodnom voljom demonstrira apsolutno znanje uvjeravajući ostale kako je otkrio toplu vodu, a u stvarnosti upalio je samo

vatru u kojoj izgara. Istina je, da tako neosvješćeni pomoću riječi umišljaju i tendenciozno sugeriraju neznanje beznađe i mrak, u kojemu već jesu.

XIII. SPOZNAJOM ZA ŽIVOT U HRVATSKOJ

Znanje otkriva istinu, ali čovjek na hrvatskim prostorima zbog poticanja na spoznaju radi istine u srazu je s neznanjem, tj. nečovjekom. Uglavnom, vlastodršci nisu skloni učiti ili se zado-voljavaju kvazi spoznajom, što se ponavlja kroz povijest u Hrvatskoj. Za takve ljude je neophodna lustracija jer nisu samokritični pri uzimanju velikih dužnosti nerazmjerno njihovoj spoznaji, a što se uvijek s takvima negativno odražavalo kroz povijest na hrvatskim prostorima.

Znaju svi! ? Tko zna ne griješi, dok tko manje zna, više je kategoričan.

U stvarnosti onaj tko ne zna stvara nered, obično takvi kao vladari pomoću straha zabranjuju slobodu mišljenja. Dakle, znanje se treba cijiniti zbog istine u jednoj zajednici, radi općeg dobra, što čini zajednicu uzornom, a što će potaći i pomoći buduće generacije. Stoga svom ozbiljnošću treba ukazivati u zajednici na budnost i angažiranje, jer divljaci dok lutaju s malo znanja - praznih torba, lako požele tuđe ognjište, misle da je sila pravda.

Kako izvoru života tako i spoznaji nema kraja, a patnja je odraz stvorenih razloga što proturječi životu. Treba spoznati, dok generacije prolaze, da je život vječan, dakle čovjek treba ulagati u beskonačan život kao smisao. Ne smije se umisliti da je rješenje egoistički uzeti dužnost bez odgovornosti, jer sofističke konstrukcije zla vode konačnom, tj. smrti. Neznanje ne može biti garancija - život ne prihvaća varku kao smisao, ne prihvaća manji argument za veći. Kako su sofistički stari Grci učili Etrušćane, a Etrušćani Rimljane tako su svi propali zbog lukavosti, a ne mudrosti koja pripada čovjeku,

koji zastupa život i ne umire. Jedan narod po spoznaji traje kao i život, ako živi skladno trajat će dok svjedoči o dobru tj. životu. Dakle, iz neznanja dekadentni neće istinu po cijenu vlastite djece, a bez istine zajednicu zahvaća tragično kada neće obraćeništvo već smrt. Život u Hrvatskoj svjedoči kako spoznaja Hrvata nije adekvatna zadovoljstvu i dostojanstvu kakvo priliči čovjeku. Dakle, Hrvati trebaju učiti a ne očajavati, učiti a ne improvizirati iskonska pravila - uvjete života. Život kao najveće dobro može se tek po spoznaji cijeliti i poštovati. Dakle, ukoliko nema spoznaje obično čovjek ne istraje, stane, tek ustajući, kretanjem čovjek čovjeka može poticati, razmjerno koliko koristi duhovne moći utoliko može biti kategoričan, jer kvalitetom od pet posto ne može se kategorički postavljati sto posto. Dakle, realnost je odraz adekvatnog znanja, kako pojedinac vidi realnost. Tako i toliko jedna osoba poima bitno i živi u skladu - dok demonstrira za život i traje na Zemlji prema beskonačnom. Spoznaja na Zemlji je svijetlost na putu čovjeku u vlastitoj zajednici radi zadovoljstva, adekvatno kako živi. Dok stvoritelj iz ljubavi nudi bezrezervnu snagu i podršku, tko zna spozna da nema razloga čovjek čovjeka iscrpljivati.

U međuljudskim odnosima čovjek čovjeka treba poticati i boriti se protiv zla. Istina kakva bila odraz je poklapanja misli sa stvarnošću, što čini vlastito angažiranje - ponašanje uopće dok se čovjek stavlja u službu vlastite zajednice. Kao odraz stvorenih razloga, čovjek dalje određuje sebe, što je posljedica načina življenja. Dakle, čovjek s razlogom gubi i dobiva: dok redom skuplja i jača, neredom čovjek rasipa i slabi. Budući da se inverzijom materiji daje prednost u odnosu na duhovno, u Hrvatskoj moderno materijalno šarenilo osvaja Hrvate, na kraju koliko god se iscrpljivali nebitnim, velika većina nema dovoljno sredstava za golu egzistenciju, jer neće zarađivati, skupljati, već neuredno, bez rada, materijalna bogatstva žele dobiti na neljudski način, a što su naučili od svojih pretpostavljenih kao uzora kod kojih su uočili

jahte, avione, totalnu perverziju. Zna se da je najveća vrlina i mana čovjeka što se može naviknuti kako na dobro tako i na zlo, naročito narodi s manjom spoznajom.

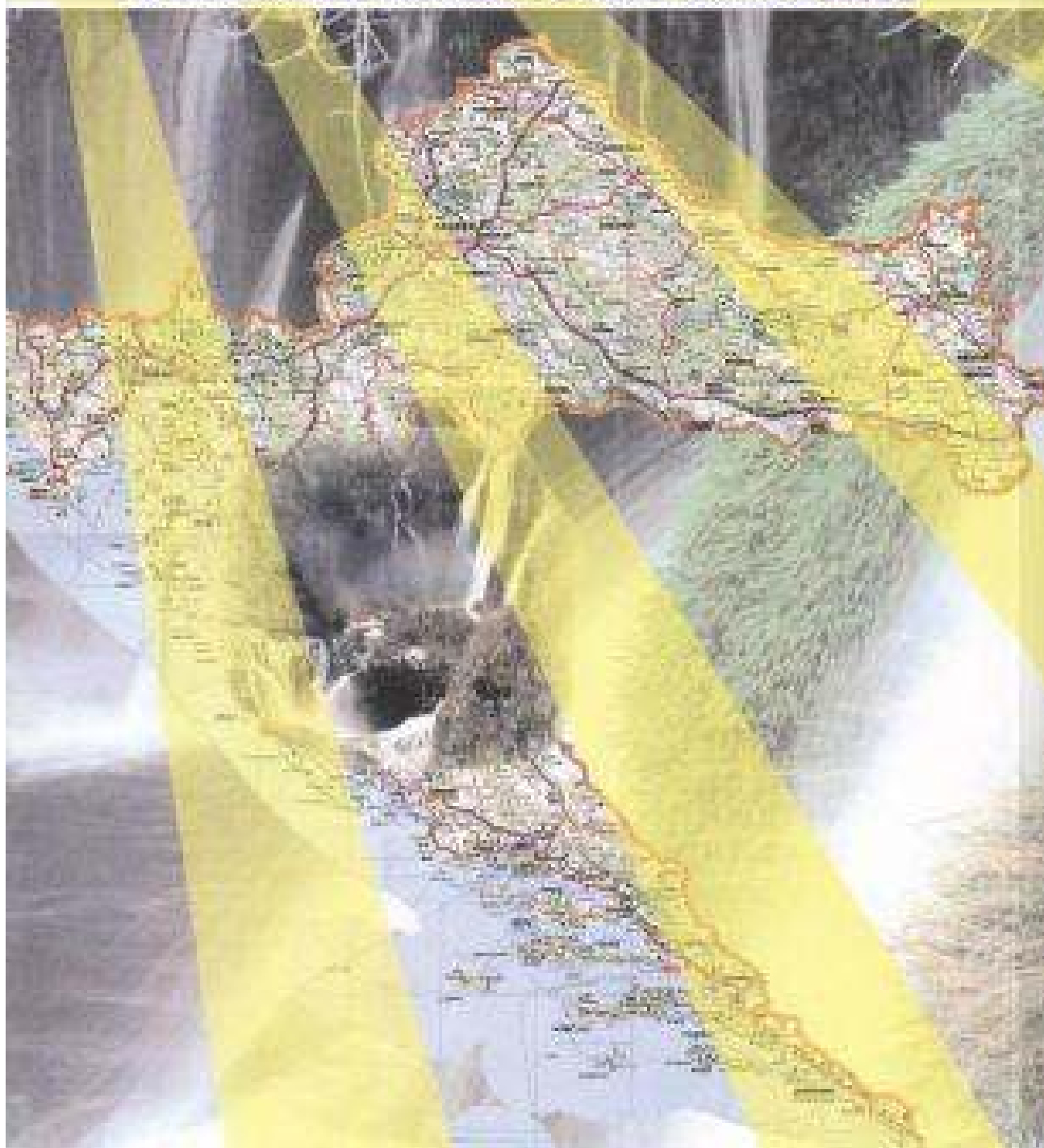
«Ako neki narod očekuje da u civiliziranom stanju može biti slobodan, ali neobrazovan, onda očekuje nešto čega nikada nije bilo i čega nikada neće biti.» (Thomas Jefferson, 1816.)

Dakle, potrebni su učitelji - a njih treba za-držati, a ne protjerati iz vlastite zemlje, s obzirom da je jezik rad duha zajednice - znanje se prenosi na vlastitom jeziku. Nerazumni vladari obično progone intelektualce zbog kritike kao opoziciju, a ne shvaćaju da su to zapravo savjeti. Na primjer u Hrvatskoj intelektualci su destimulirani, nisu zaštićeni od strane institucija, naprotiv perfidno ih se napada i progoni. Da je to istina pokazuje i statistika u kolikom broju i danas emigriraju, dakle, vlast nije svjesna i nema razumijevanja za takve ljude, iz neznanja vrši pritisak, i nakon 15 godina samostalnosti - ovom narodu ruši se samopouzdanje - nema osmjeha na licu. Dakle, život i dobro se zaštićuju po uvjetima, a ne demagogiji kao otrovu. Angažiranjem već sutra čovjek će samokritikom ocijeniti i procijeniti da je pravedno zaslužio koliko osvjetli mračne dijelove gdje obitava. Na putu osvjetljavanja, svojim varkama i spletkama uvijek se grubo materijalističko suprotstavlja čovjeku. Ta mračna strana zapravo je neznanje i kao takvo bori se protiv dobra, a od argumenata samo ima privid kojim obmanjuje svjetovne oči i gura u beznađa. Tako čovjek sebe razapinje i muči što je zapravo razapinjanje istine preko Jude. Prekomjerna želja za materijalnim i iscrpljuje čovjeka po čovjeku i toliko je tragično sablasna kroz stoljeća, što i Shakespeare u svom djelu „Mletački trgovac“ pokazuje.

Opominju i uče svi produhovljeni pojedinci kao učitelji kako je sreća htjeti raditi i toliko zaraditi, mjesto glasovati za one koji će „dati“, a ne učiti sebe i tako poticati svoj narod. Jednom narodu ne može se dati, niti je potrebno, već ga treba poticati da zna raditi i zaraditi u skladu sa životom.

ŽIVOT

**POKRET ZA PREPOROD HRVATSKOG DUHA
I POTICANJE NATALITETA U HRVATSKOJ**

Ramazanska večer

Musa Ćazim Ćatić

Mom pobri A. Rašidkadiću

Suton se spušta, mirisav ko smilje
I siplje zemljom svoje nujne čare -
Gle, mujezini već pale kandilje
I svijet ostavlja trge i pazare,
A suton pada mirisav ko smilje...

Pobožni ljudi za soframa sjede,
Molitve usne šapuću im ti'o
Radosnim okom u satove glede
Bljedilo sveto post im licem svio;
Al oni veselo za soframa sjede.

Na polju suton sve to više pada.
I sve su stvari u duboku muku...
Čekaju ljudi, kad će top sa grada
Navjestit' iftar u plamenom zvuku
A vani suton sve to više pada.

I gle, na jednom svjetlost neka sinu
S tabije bijele, ko nur s Tura da je,
A sa njim zvuk se po vazduhu vinu -
Zvuči l' to svjetlost ili to zvuk se sjaje?
Večernji anđeo to iz topa sinu.

I hrli, noseć psalam vrh usana,
Intiman, mio ko Božije riječi -
I zadnji disaj umrlog dana
U njemu plače, uzdiše i ječi...
Anđelu drhti psalam vrh usana.

A ezani ga mujezinski prate
I zvek posuđa s iftarskih sofara,
Krila mu zvijezde svojim trakom zlate
I plam kandilja sa vitih munara -
I tople molitve pobožno ga prate.

Suton je pao mirisav ko smilje
I siplje zemljom svoje nujne čare,
Grleći krilom drhtave kandilje -
Svijet opet puni trge i pazare,
A suton miri kao amber-smilje.

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

e-mail: hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.laudonovgaj.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

Poslovna savjetovanja Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković